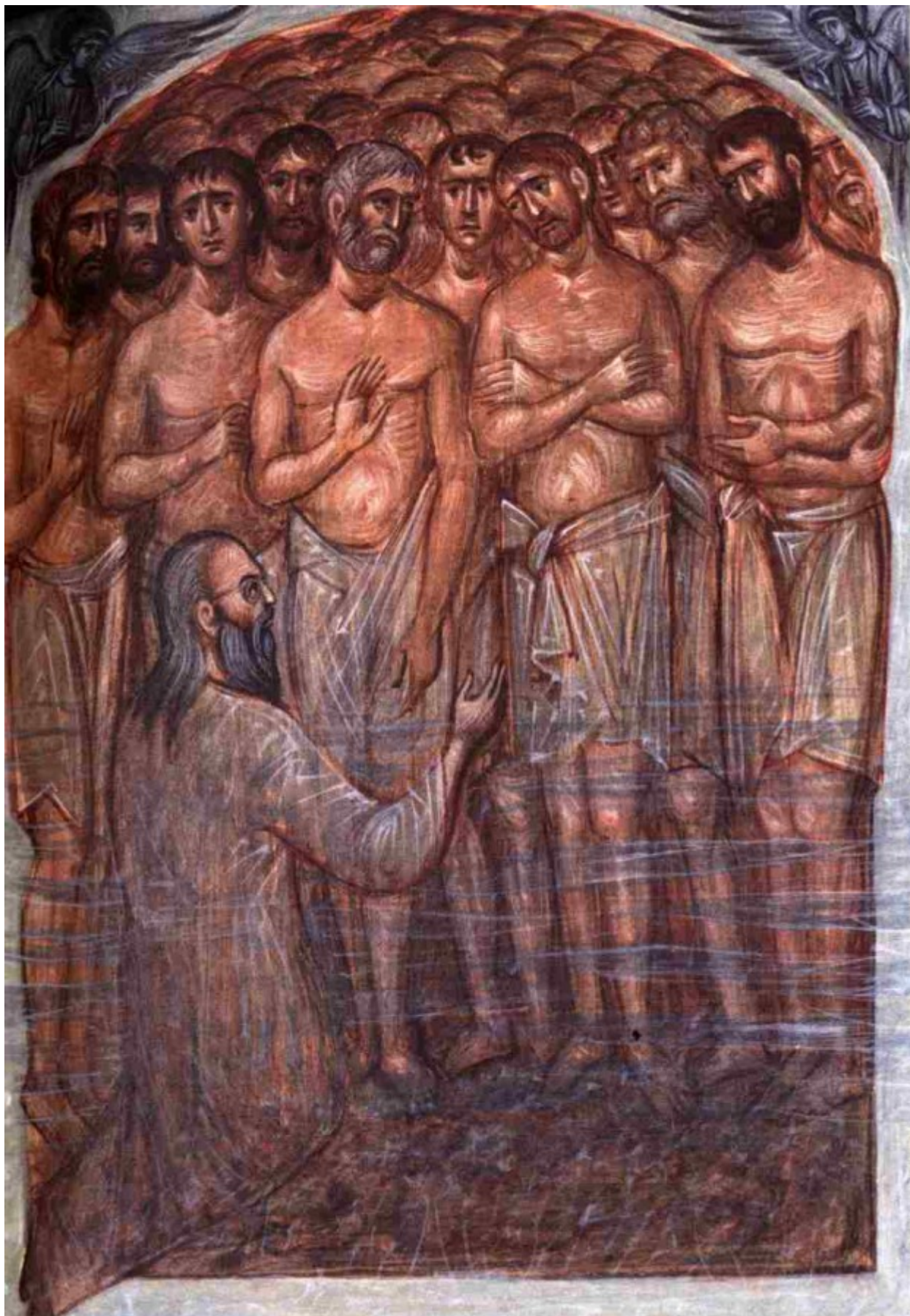

12 Μαΐου 2014

Ο Άγιος Λουκάς Επίσκοπος Κριμαίας ο Ιατρός και οι 40 Μεγαλομάρτυρες οι εν Σεβαστεία

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Άγ. Λουκάς Συμφερουπόλεως & Κριμαίας ο ιατρός / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

Ο Άγιος Λουκάς Επίσκοπος Κριμαίας ο Ιατρός προσευχόμενος ενώπιον των Αγίων Τεσσαράκοντα Μεγάλων Μαρτύρων των εν Σεβαστεία τη λίμνη

Πριν σβήσει το κερι που του έδωσαν, πρόλαβε να δει τοίχους γυμνούς, ένα στενό ξύλινο κρεβάτι χωρίς στρώμα η κουβέρτα και στο λερωμένο δάπεδο μια κούπα με λίγο νερό, όπου επέπλεαν κομμάτια πάγου.

Εξαντλημένος, έγειρε στο ξυλοκρέβατο και προσπάθησε να κοιμηθεί.

Ήταν αδύνατον καθώς άρχισε να βιώνει ένα αληθινό μαρτύριο.

Είχε παγώσει όλο του το σώμα, τα χέρια και τα πόδια του ήταν σαν ξύλινα.

Όσο προχωρούσε η νύχτα το κρύο γινόταν πιο άγριο.

Συνειδητοποιούσε ότι πραγματικά το κρύο είναι πολύ πιο δύσκολο και οδυνηρό μαρτύριο από το μαρτύριο της πείνας.

Ένωθε να μουδιάζει παντού, ενώ του ερχόταν κάτι σαν ναυτία η σαν λήθαργος.

Πότε χάνοντας τη συνείδησή του, σαν σε κατάσταση λιποθυμίας και πότε συνειδητοποιώντας τι του συνέβαινε πέρασε αρκετές ώρες πάνω στο γυμνό ξυλοκρέβατο.

Ύστερα μαζεύοντας όση δύναμη του είχε απομείνει κατάφερε να σηκωθεί κι έπεσε στα γόνατα προσπαθώντας να προσευχηθεί μέσα στη μεγάλη νύχτα του Βορρά.

Εκείνες τις ώρες ο νους του στρεφόταν συνεχώς προς τους Σαράντα Μάρτυρες της Σεβάστειας.

Απ αυτούς ζητούσε δύναμη να αντέξει... Τους φανταζόταν πάνω στην παγωμένη λίμνη γυμνούς σε ώρα χειμωνιάτικη να προσεύχονται και να προτρέπουν ο ένας τον άλλο:

«Είναι βαρύς ο χειμώνας αλλά γλυκός ο παράδεισος.

Ανυπόφορη η παγωνιά αλλά γλυκιά η ανάπαυση στον ουρανό. Ας περιμένουμε ακόμα λίγο και δα μας θερμάνει η αγκαλιά του Θεού.

Ας κοπεί από τα κρυοπαγήματα το πόδι, για να χορεύει αδιάκοπα μαζί με τους αγγέλους.

Ας κοπεί το χέρι για να έχει το θάρρος να υψώνεται προς τον Χριστό. Ας ανταλλάξουμε την αιωνιότητα με αυτή την παγερή νύχτα...»[1].

Με την επίκληση και τη βοήθεια αυτών των Αγίων κατάφερε να μείνει ζωντανός

ως το πρωί.

Τις επόμενες νύχτες η κατάσταση ήταν καλύτερη, αφού τον προμήθευσαν με λίγα ξύλα για φωτιά, που δημιουργούσε μια ιδέα ζεστασιάς στο δωμάτιο.

Όμως οι νυχτερινές ώρες είχαν κάτι το φρικιαστικό, καθώς τις διαπερνούσαν οι κραυγές των πεινασμένων λύκων που κατέβαιναν από τα δάση και περικύκλωναν την πόλη.

Ωστόσο, ούτε η ταλαιπωρία της εξορίας, ούτε ο σωματικός κόπος, αλλά ούτε και ο πόνος από την άδικη καταδίκη του ήταν ικανά να σταματήσουν τον επίσκοπο Λουκά από το να προσφέρει την αγάπη και τη βοήθειά του στους κατοίκους του απομακρυσμένου και ξεχασμένου αυτού τόπου.

Είχε κενωθεί η θέση του νοσοκομειακού γιατρού κι έτσι, μόλις του έδωσαν την άδεια, άρχισε αμέσως να ασκεί την ιατρική, πράγμα που του έδινε ιδιαίτερη χαρά.

Με τον ελάχιστο και απαρχαιωμένο εξοπλισμό του τοπικού νοσοκομείου και τη βοήθεια δυο νοσοκόμων προχωρούσε σε απλές αλλά και σε δύσκολες και επικίνδυνες χειρουργικές επεμβάσεις, αφού προσευχόταν πάντα, όπως το συνήθιζε, μπροστά στην εικόνα της Παναγίας και σχηματίζοντας σταυρό στο μέρος όπου θα έκανε την τομή.

Πολλοί άνθρωποι που χειρούργησε βρήκαν την υγεία τους.

Ένας διαπρεπής Ρώσος γιατρός, φοιτητής τότε, μιλούσε με θαυμασμό για τον επίσκοπο Λουκά:

«Κοντά του έμαθα πάρα πολλά πράγματα.

Έκανε τις πιο απίθανες εγχειρήσεις, που καλά καλά δεν τις έγραφαν ούτε τα επιστημονικά βιβλία.

Θαύμαζα με πόσο αριστοτεχνικό τρόπο πραγματοποιούσε επεμβάσεις ογκολογικές, έλκους στομάχου, καρδιολογικές. Τον ρωτούσα για τις τεχνικές του και μου απαντούσε με αγάπη και ενδιαφέρον.

Αυτός ο άνθρωπος δεν ήταν απ' αυτόν τον κόσμο. Ήταν θαυμάσιος και εκπληκτικός χειρουργός. Ούτε μια από τις επεμβάσεις του δεν ήταν αποτυχημένη».

Σημείωση:

1. Απόσπασμα από τον εγκωμιαστικό λόγο του Μεγάλου Βασιλείου για τους Σαράντα Μάρτυρες.

Πηγή: Γιώτας Παρασκευά-Χατζηκώστα, Ένα νέο αστέρι στον ουρανό· Ο Άγιος Επίσκοπος και Γιατρός Λουκάς Βόϊνο-Γιασενέτσκι, απόσπασμα από το § Στο μακρινό παγωμένο Τουρουχάνσκ, σελ 118-122, Εκδόσεις «Εν Πλω», Α΄

έκδοση, Οκτώβριος 2010.